

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ ΛΑΜΠΕΡ

Ἡ χαριστάτη συγγραφεὺς, ἥς δημοσιεύομεν τὴν εἰκόνα, ἐγεννήθη τῷ 1836 ἐν ἐπαρχίᾳ τῆς Γαλλίας· νεαρωτάτη συνεζεύχθη μετὰ ἱατροῦ τινος, τοῦ La Messine, ἀλλ' ὁ γάμος οὗτος δὲν ἀπέβη διόλου εὐτυχής. Ἀποθαγόντος τοῦ συζύγου της, μετέβη εἰς Παρισίους, τὸ κέντρον πάσης ἐν Γαλλίᾳ φιλολογικῆς ἀξίας καὶ φιλοδοξίας, δι' ἀλλεπαλλήλων δὲ ἔργων, μυθιστορημάτων, διηγημάτων, περιγραφῶν, ἐντυπώσεων, δὲν ἐβράδυνε ν' ἀποκτήσῃ ὄνομα ἐν τῇ γαλλικῇ φιλολογίᾳ. Ἦτο δὲ θελκτικώτατος τύπος συγγραφέως ἡ περικαλλεστάτη ἐκείνη γυνὴ ἡ μεστή εὐφυΐας καὶ ἀγαθότητος, ἡ σκορπίζουσα τὴν χάριν περὶ αὐτὴν καὶ πρώτιστα πάντων ἐπὶ τῶν γραφομένων της, καὶ ὑπὲρ πάντα ἄλλον γράφοντα ἐπικυροῦσα τὸ γνωστὸν ὅτι ἐκ τοῦ ὕφους διαγιγνώσκεται ὁ συγγραφεὺς.

Τὰ σπουδαιότερα τῶν ἔργων της, ἅτινα πάντα σχεδὸν ἔγραψεν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Juliette Lamber, ἐκτὸς ὀλίγιστων ὑπὸ τὸ ὄνομα J. La-Messine εἶνε « Ἡ ἀσχημος » περιεργότατον μυθιστόρημα, « Τὸ χωριὸν μου » ὅπου ἐν πολλαῖς παρατηρήσεσι περὶ τοῦ ἐπαρχιακοῦ βίου ἐγκατασπείρει ἠδείας ἀναμνήσεις, « Ἐπὶ τῶν Ἀλπεων », πλήρες περιγραφικῆς ποιήσεως ἔπος, καὶ τὸ τελευταῖον περὶ Οὐγγαρίας ἔργον της, τὸ ἄρτι ἐκδοθὲν καὶ μέγαν ἐξεγείραν πάταγον. Εἰς ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας ἰδιαίτερος γνωστή εἶνε διὰ τὴν Ἑλληνίδα, ἥτις πρό τιμῶν ἐτῶν μετεφράσθη ἐν ἀθηναϊκῇ ἐφημερίδι καὶ τὴν « περὶ νεοελληνικῆς ποιήσεως μελέτην » δημοσιευθεῖσαν τὸ πρῶτον ἐν τῇ Νέᾳ Ἐπιθεωρήσει.

Ἡ Γιουλιέττα Λαμπέρ ἐν Παρισίοις συνεζεύχθη μετὰ τοῦ ἐγκρίτου γάλλου πολιτικοῦ καὶ μέλους τῆς ἐθνοσυνελεύσεως κατὰ τὸ 1870 καὶ γεροισιστοῦ εἰσα Ἐδμόνδου Ἀδάμ.

Ἡ κολοσσαία περιουσία τοῦ συζύγου κατέστησεν αὐτὴν ἱκανὴν νὰ ἐκπληρώσῃ καθ' ὅλοκληριαν τοὺς φιλολογικοὺς καὶ πολιτικοὺς πόθους της. Ἡ αἴθουσα αὐτῆς ἐγένετο ἐν βραχεῖ περιήρημος, ὅπως δ' ἄλλοτε ἡ τῆς κυρίας Ρεκαμιέ, ἀνεδείχθη τὸ ἐντευκτήριον τῶν μεγίστων συγγραφέων, καλλιτεχνῶν καὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς Γαλλίας. Ὁ Pailleron ἐν τῇ περιλαλήτῳ κωμωδίᾳ του « Le monde où l'on s'ennuie » τὴν αἴθουσαν ταύτην ἔλαβεν ὡς τύπον.

Μετὰ τὸ 1870 ἰδίως δὲ μετὰ τὴν πολιτικὴν κρίσιν τοῦ 1877 οἱ σπουδαιότατοι τῶν δημοκρατικῶν ἡγουμένου τοῦ Γαμβέττα συνήρχοντο ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς Κυρίας Ἀδάμ, οὕτω δὲ ἡ αἴθουσα ἐγένετο κέντρον πολιτικῆς ἐνεργείας τοῦ ἰσχυροτέρου ἐν Γαλλίᾳ κόμματος, καὶ ἐν αὐτῇ ἔλαβε τὴν γένεσιν της ἡ τῇ 15 Ὀκτωβρίου 1879 ἰδρυθεῖσα « Νέα Ἐπιθεώρησις », τὸ γνωστὸν ἰσοβάθμιον τῇ Ἐπιθεωρήσει τῶν δύο κόσμων πε-

ριολογικόν, ὅπερ διευθύνει δεξιότατα γράφουσα ἅμα καὶ τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν.

Ἡ Κυρία Ἀδάμ δύναται νὰ ὀρισθῇ ὡς ἐξῆς: Συγγραφεὺς, πολιτικὴ γυνὴ καὶ φιλέλλην· διότι θερμῶς ἀγαπᾷ τὴν Ἑλλάδα καὶ διὰ τῶν ἔργων αὐτῆς, καὶ διὰ τῆς Νέας Ἐπιθεωρήσεως, καὶ ἐν παντὶ ζωηρῶς ἐξεδήλωσε τὴν πρὸς αὐτὴν ἀγάπην της. Εἶδομεν ἰδιόγραφον αὐτῆς ἐπιστολὴν πρὸς τινα φίλον της ἐνταῦθα, ἐν ἣ γράφει ὅτι ὑποκάρδιός της πόθος ἦτο νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ θὰ ἤρχετο ἤδη εἰμὴ ὁ θάνατος τῆς μητρὸς της ἀνέτρεπε τὰ σχέδιά της· ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ λίαν προσεχῶς, διότι τὸ ὄνειρόν της εἶνε εἰς τὸ ἄρτι ἐκδοθὲν αὐτῆς σύγγραμμα Ἡ πατρις τῶν Οὐγγρων νὰ δώσῃ ὡς ἀντίρροπον τὸ Ἡ πατρις τῶν Ἑλλήνων.

Ἡ ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΑΓΑΘΟΕΡΓΙΑ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

ΑΙ ΜΙΚΡΑΙ ΑΔΕΛΦΑΙ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

(Ἐκ τῶν τοῦ Maxime Du Camp)

Ἀφιερῶται τῷ θεραπευτηρίῳ « Ὁ Εὐαγγελισμὸς »

Α'. ΣΑΙΝ ΣΕΡΒΑΝ.

Περὶ τὸ 1838 γένος ἱερεὺς γεννηθεὶς μὲν ἐν Σαιν Μελώ, ἐκπαιδευθεὶς δὲ ἐν τῇ ἱερτικῇ σχολῇ τῆς Ῥέννης, εἶχε σταλῆ ὡς ἐβδόμενος Βικάριος εἰς τὴν ἐνορίαν τοῦ Σαιν-Σερβάν. Ἦτο τότε 26 ἢ 27 ἐτῶν καὶ ὀνομάζετο Le Pailleur. Καταγόμενος ἐκ τοῦ γενναίου ἐκείνου γένους, τοῦ γεννήσαντος τὸν Dugay-Trouin, τὸν Σατωβριάν, τὸν Συρκούτ, τὸν Βρουσσαί, καὶ τὸν Λαμενί, γένους πείσμονος, περιπαθοῦς καὶ ἠμμοειδοῦς, ἐκέκτητο τὸ κυριώτατον προτέρημα τοῦ Βρετανοῦ, τὴν ἐπίμονον θέλησιν. Αὐτὸς ὑπῆρξεν ἡ ψυχὴ τοῦ ἰδρύματος καὶ ἐτακτοποίησεν αὐτό. « Καθὼς προβαίνομεν εἰς τὴν ἡλικίαν, ἔγραψεν ἡ Γεωργίη Σαίνδ, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐκτιμῶ τὴν ἀγαθότητα, καθὼτι βλέπω ὅτι εἰ πάντων τῶν δώρων τοῦ Θεοῦ, εἶνε τὸ σπανιώτερον. » Τὴν ἀγαθότητα αὐτὴν « τὸ δῶρον τοῦ Θεοῦ », ἣν ἐκέκτητο εἰς τὸν ἀνώτατον βελθόν, ὁ ἀδελφὸς Le Pailleur διέχευσε εἰς τὴν φιλάνθρωπον αὐτοῦ ἐπιχείρησιν μεταδοῦς αὐτῇ γλυκύτητα ἀνεκλάλητον. Κατενόησεν ἄρα γε, κατὰ τὴν ὥρην τῶν πρώτων ἀγῶνων, καὶ προσεῖδε τὴν μέλλουσαν ἔκτακτον αὔξησιν τῆς μικρᾶς κοινότητος, ἥς ἦτο ὁ ποιμὴν, ὁ ἰδρυτὴς καὶ ὁ ἀρχηγός· εἶδεν ἐν τῷ μέλλοντι πάντα τὰ καταστήματα, τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἐκ τοῦ ὑπερφύου τοῦ Σαιν-Σερβάν; Ἀμυβιάλλομεν. Ἡ φιλοδοξία του ἦτο ταπεινότερα καὶ ὁ σκοπὸς ἐγγύτερος.

Τὸ ἐπιζητούμενον ἦτο ἀπλῶς τὸ εὐποιεῖν μετὰ μόνου τοῦ ἀμέσου ἀποτελέσματος τοῦ πραττομένου ἀγαθοῦ, τῆς ἀνακουφιζομένης πενίας, τῆς πραυνομένης ἀλγηδόνος, τοῦ δικαιοῦμένου γήρατος ἀπὸ τῆς ἐπαιτίας καὶ τοῦ πλάνητος βίου. Τὰ ἐπίλοιπα ἐνεπιστεύοντο εἰς τὴν θεῖαν Πρόνοιαν καὶ κατ' ἀρχὰς καὶ νῦν ἔτι. Ἐν τῷ μικρῷ δωματίῳ τῆς Ἰωάννας Ἰουγάν ἔζων ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ, ὡσαύτως καὶ τώρα ἐν ταῖς οἰκίαις τῶν Μικρῶν Ἀδελφῶν ζῶσιν ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ

ρα. Πῶς θὰ φάγωμαι αὖριον; Ἀγγοῦσιν. Ὁ Θεὸς θέλει φροντίσει καὶ ὁ Θεὸς φροντίζει. Τὸ ἀξιοθαύμαστον ἐν τῷ ἰδρυματι, τὸ ὁποῖον ὁ ἀββᾶς Le Pailleur θέμελιώσεν, εἶνε ὅτι οὔτε κληροδοτήματα ἐπεζήτησεν οὔτε προσόδους, ἀλλὰ μόνον τὴν ἐλεημοσύνην, τὴν ἡμερησίαν ἐλεημοσύνην ἐπίστευσεν εἰς αὐτὴν καὶ δὲν ἠπατήθη. Αὐτὴ ἐστέγασεν, ἔθρεψε καὶ ἐένεδυσε μυριάδας γερόντων ἐνδεῶν, εἴτινας ἄνευ αὐτῆς ἤθελον ἀποθάνει τῆς πείνης εἰς τὰς γωνίας τῶν ἀγυῶν, ἢ ἐκ τῆς μέθης ὑπὸ τὴν τράπεζαν τῶν κηπλιῶν.

Ἡ ἐμποροῦσα αὐτὸν πίστις ἦτο τῆ ἀληθεία μεγάλη. Ἡ ἐπὶ τὸν Θεὸν πεποιθήσις του δὲν ἐκλογηθῆ τὸ ἐννοῶ, ἦτο ἱερεὺς. Ἀλλὰ δὲν ἐκλονήθη οὐδ' ἢ ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους πεποιθήσις του, καθὼς παρ' αὐτῶν ἐξίηται καθ' ἐκάστην ἡμέραν καὶ ὦραν τὰ μέσα τοῦ θεραπεύειν ἀνάγκας οὐδέποτε ἐκλειπούσας, καὶ παρ' αὐτῶν τὰ ἔλαβεν. Αὐτὸ εἶνε τὸ θαῦμα. Τὸ μάννα τοῦ πρέποντος ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς ζωῆς λιμώττοντας δὲν πίπτει εἰς οὐρανοῦ, πίπτει ἐκ τῆς χειρὸς τῶν ἀνθρώπων, ἢ δὲ πεποιθήσις ἐπὶ τὴν ἀνεξάντηλον τῆς ἀνθρωπότητος συμπάθειαν καὶ εὐσπλαγχίαν παρέσχε τὸ μέσον πρὸς ἀντίληψιν πλείστων δυστυχῶν.

Εἰκάζω, ὅτι ὁ ἀββᾶς Le Pailleur πολλάκις ἠναγκάσθη νὰ παλαίσῃ πρὸς τοὺς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ προίσταμένους του φοβουμένους τὴν τόλμην του καὶ τὴν ἀκαταπόνητον ἐκείνην ἀσυνεσίαν, ἣν οὔτε αὐτὸς εὐχέρεται κατέβαλλον οὔτε τῆς ἀπλυστέρας λογικῆς αὐτοπροφήσει. Ἡ λογικὴ εἶχεν ἄδικον καὶ ἢ ἀσυνεσία εἶχε δίκαιον. Ἡ ψυχὴ τοῦ πτωχοῦ Βικαρίου εἶχε πτερά, ἀνέπτυξεν δὲ εἰς ὕψος ἀνώτερα τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας. Ὁ ἀββᾶς Le Pailleur ζῆ ἔτι. Δὲν τὸν γνωρίζω, ἀλλ' εἶδον τὴν εἰκόνα του. Ἀξιοσημείωτος εἶνε ἢ εὐμενῆς τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῶν χειρῶν του ἐκφρασι, τὸ μέτωπον του ἐμφαίνει νοημοσύνην, τὸ δ' ἐπικρατοῦν ἐν τῇ φουσιγνωμίᾳ του εἶνε ἢ πρῶτης. Ἐν τῇ ἡρέμῳ ἐκείνῃ μορφή ἐμβλέπει τις συνδυαζομένη τὴν ἠπιότητα μετὰ τῆς ἐπιμόνου καρτερίας τῆς χαρακτηριζούσης τοὺς ἀνδρας, οἵτινες οὐδέποτε ἐκθαροῦσι, καὶ κἀμπτονται μὲν ἐν ὦρᾳ ἀνάγκης, ἀλλὰ δὲν ὑποχωροῦν οὔτε ἀπέναντι τῶν ἄλλων οὔτε ἀπέναντι ἐαυτῶν.

Οὐ μόνον δὲ ἦτο ἢ ψυχὴ τοῦ ἀριστοτάτου ἰδρυματος, ἀλλὰ καὶ ὕλικῶς μετείχεν αὐτοῦ ζῶν πεινιχρῶς ὅπως θρέψῃ τοὺς ἐνδεεῖς γέροντας, σπανίως ἀνεκτῶν τὰ βράσα του καὶ νηστεύων συχνότερον τοῦ κεκαλονισμένου. Ὅτε ἀπὸ τοῦ ὑπερώου μετώκησαν εἰς τὸ ἀρχαῖον καπηλεῖον, ἔλαβον ἀνάγκην χρημάτων. Τὸ ἀποταμίευμα τῆς Φανὼν Ὡδερ δὲν ἤρκει· ὁ ἀββᾶς ἐπώλησε τὸ χρυσοῦν ὀρολόγιόν του καὶ — ὅπερ ὑπῆρξεν ἀληθῆς θυσία — τὰ ἀργυρᾶ αὐτοῦ ἱερὰ σκευὴ περιήλθον εἰς χεῖρας τοῦ μεταφράτου καὶ συνετέλεσαν εἰς τὴν ἀγορὰν στρωμάτων διὰ τὰς κλίνας τῶν γερόντων. Αἱ τέσσαρες πτωχαὶ γυναῖκες αἱ ἐπιμελούμεναι τῶν ὑποτρόφων δὲν ἐπρωγον πάντοτε κατὰ κόρον κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, πολλάκις δὲ κατεκλήθησαν νῆστευσι μόνον τροφὴν ἔχουσαι τὴν προσευχὴν. Ἐσπέραν νινὰ χιμερινὴν ἀφοῦ αὐτὸ πρῶτον ἐφαγγαλὴν καὶ κατεκλήθησαν, αἱ τέσσαρες ὑπῆρξαν τῶν ἀπίρων ἠθελῆσαι νὰ φάγωσι καὶ αὐταί. Ἐρευνήσασαι τὰς σκευοθήκας ἀνεκάλυψαν τριάκοντα μόλις δράμιμα ἀρτου καὶ ἀπεισιθεῖσαι ἐπὶ τούτῳ, ἠτοιμάζοντο νὰ τρα-

πῶσι πρὸς τὸν ὕπνον ὅτε ἤκουσαν κρουομένην τὴν θύραν. Τρόφιμα ἔστειλλοντὸ παρὰ τοῦ ἐφημερίου καὶ τὴν φορὰν ταύτην τοὐλάχιστον ἐδυνήθησαν νὰ φάγωσιν.

Ἡ ἐν Σαιν-Σερβάν οἰκία ἦτο πλήρης, αἱ ἀδελφαὶ ἐκοιμῶντο ὅπου ἐδύνατο, ὑπὸ τὴν στέγην καὶ ἐπὶ τοῦ κλιμακπέδου. Ὁ χῶρος ἔλειπεν ὅπως παραλάβωσι πάντας τοὺς ζητοῦντας καταφύγιον. Πλησίον τῆς οἰκίας εἶχον οἰκόπεδον, ἀλλὰ πῶς; νὰ κτίσωσι, πῶς νὰ ἀγοράσωσι τὸ ὑλικὸν καὶ νὰ μισθώσωσιν ἐργάτας; Ἡ κοινότης εἶχεν ἐν ὅλοις 50 λεπτὰ ἐν τῷ ταμείῳ. Αἱ ἀδελφαὶ ἤρξαντο σκάπτουσαι τὴν γῆν καὶ συλλέγουσαι λίθους εἰς τὰς ἀγροὺς ἵνα κτίσωσι τὰ θεμέλια τοῦ παραρτήματος, τὸ ὁποῖον ἤθελον νὰ προσθεῖσιν εἰς τὸ ἀσύλον τῶν. Οἱ ἐργάται τοῦ Σαιν-Σερβάν συνεκινήθησαν βλέποντες τὰς πτωχὰς ἐκείνας γυναικίας μεταχειριζομένας τὴν σκαπάνην καὶ καθίδρους ἐκ τοῦ κόπου, καὶ προσήνεγον τὴν ἐργασίαν των, ἐργολάβος δὲ τις μετέφερε τὸ ὑλικόν. Πανταχόθεν συνῆρυσαν αἱ δωρεαὶ καὶ οὕτως ἀνηγέρθη νέα οἰκία ἐν ἣ ἐδύνατο νὰ δεχθῶσι 40 ἐτι ἐνδεεῖς.

Ὁ ἀββᾶς Le Pailleur ὤρισε τὸν σκοπὸν τοῦ ἰδρυματος καὶ διέγραψε τὴν ἀποστολὴν του, ἣς δὲν δύναται νὰ παρεκκλίνῃ, περιορίσας αὐτὴν εἰς τὴν περιήλθον τῶν ἀπόρων γερόντων. Αἱ πρῶται Μικραὶ Ἀδελφαὶ παραλύμανον πάντας τοὺς πάσχοντας, τὰ ἀπολωλὸτα παιδιά, τὰ ὄρφανα καὶ τὰ ἀνάπηρα, ὡς καὶ τοὺς ὑπὸ τοῦ γῆρατος καταβεβλημένους. Ὁ ἀββᾶς Le Pailleur περιέστειλε τὴν τοιαύτην φιλοφροσύνην, ἣτις ἐκινδύνευε νὰ ἐξασθενῆ, ἐπ' ἀπειρον ἐξαπλουμένη, τὴν ἐταξινόμησεν, οὕτως εἶπειν, καὶ τὴν περιώρισεν εἰς τὸ ἀνάτατον τῆς εὐποιᾶς σημεῖον ἠτοι τὴν περιήλθον τοῦ ἐσχατοῦ γῆρατος. Βεβαίως κατὰ τοὺς περιήλθον τοῦ μαθητῆς ὦν, ὁ ἀββᾶς πολλάκις συνῆντησεν εἰς τὰς δημοσίας ὁδοὺς γέροντας ῥακενδύτους, οἰνοβαρεῖς ἢ ἐπαίτας ἔχοντας βλακῆδην τὰ χεῖρα καὶ ἐσθεσμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς, φθειρωμένους δὲ καὶ παρουσιάζοντας θέαμα τοιοῦτον μᾶλλον εἰδεχθῆς, καθὼς ὁ πρὸς τὸ γῆρας σεβάσμιος εἶνε σχεδὸν ἐπιφυτος εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ γέρον ἐπαίτης εἶνε ἐν γένει μείστος καὶ ἀλήθης, παραδίδει ἐαυτὸν εἰς πλῆθος τὰς κακίας, οὐδαμῶς φροντίζων νὰ ἀπαλλαγῇ αὐτῶν. Τοιοῦτοι ὑπῆρχον πολλοὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐν Βρεταννίᾳ. Ὁ ἀββᾶς ὡς ἀνθρώπος εὐσπλαγχνίσθη τὴν δυστυχίαν, ὡς ἱερεὺς ἔφριξεν ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ διαφθορᾷ. Ἀγαθὸς ὦν καὶ νοήμων κατενόησεν ὅτι ὁ θέλων νὰ σώσῃ τὴν ψυχὴν δέον νὰ ἐπιμεληθῇ προηγουμένως τοῦ σώματος, καὶ τότε βεβαίως συνῆλθε τὸ σχέδιον, ἐξ οὗ τσαῖται προέκυψαν ἀγαθαὶ πράξεις καὶ τὸ ὁποῖον αἱ πτωχαὶ γυναῖκες τοῦ Σαιν-Σερβάν ὑπὸ τῆς ἐαυτῶν μεγαλοψυχίας ὀδηγοῦμεναι, ἐφήρυσαν ἐν μέσῳ τῶν δυσχερειῶν, ἃς περιεγράφωμεν.

Ἡ τῶν γερόντων περιήλθον εἴλκυσε τοὺς ἀπόρους γέροντας, ἢ δὲ τῶν νοσοκόμων ἀφοσίωσις προσήγαγε καὶ ἄλλας νοσοκόμους. Ἡ μικρὰ κοινότης ἀνεπτύσαστο. Νεαραὶ γυναῖκες καὶ ἐργάτιδες συμμετέσχον τοῦ ἔργου. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐρανιστριῶν ἠῤῥῆσε, συχνῶς δὲ ἠλαττώθη ὁ ἀριθμὸς τῶν γερόντων τῶν παρ' ἐκάστης ἀδελφῆς περιήλθοντων. Το ἰδρυμα ἐπρόκοπεν. Ἀλλ' ὑπάρχουσιν ἐνδεεῖς καὶ ἄλλαχού. Χωρὶς νὰ ἐξελθῶσι τοῦ νόμου δύνανται νὰ εὑρωσι

δυστυχῆς χρήζοντας ἀντιλήψεως. Ἐπιχειρητέον καὶ τοῦτο. Ὁ ἀββᾶς Le Pailleur ἐμνήσθη τῆς πόλεως Ῥέννης, ἐν ἣ εἶχε διδαχθῆ ταῖς ἱερὰ μαθήματα, καὶ τῶν ἐν ταῖς ἐδοῖς αὐτῆς βριθόντων ἐπαιτῶν καὶ ἀπέστειλεν ἐκεῖ τὴν Μαρίαν Αὐγουστίνην, ἣν ἐκάλουον ἤδη καλὴν μητέρα. Τοῦτο συνέβη τῷ 1846· ἐν διστάσματι λοιπὸν ἐξ μὲν ἐπὶ τὸ Ἴδρυμα ἦτο ἡδῆ εἰς θέσιν νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν θεμελίωσιν νέων κατεστημάτων. Ἡ Μαρία Αὐγουστίνη μετέβη μόνῃ εἰς Ῥέννην, τὴν ὁποίαν δὲν ἐγνώριζε. Καὶ κατὰ πρῶτον ἐφρόντισε νὰ εὕρῃ πτωχοῦς, δὲν ὑπῆρχε δὲ ἑλλείψις τούτων. Ἐξ τῆς προάστειον περιέχον πλείονα καπηλεῖα ἢ οἰκίας σεμνῆς ἐμίσησεν οἰκημα, εἶδος τι ἀποθήκης, ἣν ἐκ τῶν ἐνόντων δισκαυάσασα, ἐπλήρωσε μετ' οὐ πολλῆς πρεσβυτίδων. Πρὸς περιθάλψιν αὐτῶν μετεκλήθησαν ἐκ Σαιν-Σερβῶν τέσσαρες ἀδελφαί. Τὸ Ἴδρυμα ἐκίνησε τὸ ἐνδιαφέρειν τοῦ κοινου, χάρις δὲ εἰς τὰ εἰσρεύσαντα πλοῦσιαι ἐλέη ἠδυνήθησαν νὰ μετοικήσωσιν εἰς συνεικίαν ἤττον θορυβώδη. Γοτε συνέβη συγχληνικώτατον γεγονός. Οἱ στρατιῶται, οἱ ἄσργοι, οἱ μέθυσοι, οἱ συγνάζοντες εἰς τὰ καπηλεῖα, παρὰ τὰ ὁποῖα ἡ Μαρία Αὐγουστίνη εἶχεν ἰδρῦσαι τὸ πρῶτον αὐτῆς ἄστυλον, ἠθέλησαν νὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν μετοικεσίαν. Μετεκόμισαν δὲ τὰ ἀχύνια στρώματα, τὰς κλῖνας, τὰ μαγειρικά σκεῦη, τοὺς γέροντας καὶ τὰς γράϊας καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἀποχαιρετίζοντες τὰς Μικρὰς Ἀδελφάς, ἔθυσαν εἰς τὰς χεῖράς των τὸ πεντόλεπτον, τὸ προωρισμένον εἰς τὸ καπηλεῖον.

Τὸ κατάστημα τῆς Ῥέννης ἐλειτούργει εὐρίσκον εἰς τὰ ἐλεήμονα τῶν Βρετανικῶν αἰσθήματα τὰ μέσα τοῦ θεραπεύειν τὰς μᾶλλον ἐπιειγούσας ἀνάγκας. Ἡ Μαρία Αὐγουστίνη μετέβη εἰς Δινάν, ὅπου ἐκάλει αὐτὴν δήμαρχος εὐφυῆς ἐπιθυμῶν νὰ προικήσῃ τὴν πάλιν τοῦ δι' ἄστυλον γερόντων, ἀνευ δαπάνης. Οὐδ' ἐψεύσθη τοῦ σκοποῦ τοῦ ἐπικαλεσθεῖς τὰς Μικρὰς Ἀδελφάς, αἵτινες ἀνευ διαταγμοῦ ἐδέχθησαν (1846). Ἡ πόλις τοῦ Δινάν ἐπεδειξάτο μεγαλοδωρίαν τινὰ παραχωρήσασα αὐταῖς δωρεὰν κτίριον ἄχρηστον, παλαιὰν τινα φυλακὴν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν διήρχοντο αἱ ὑπόνομοι, τοσοῦτον δὲ ὑγρὰν καὶ νοσηρὰν, ὥστε ἔπαυσαν καθεῖροντες ἐν αὐτῇ καταδίκους. Αἱ Μικραὶ Ἀδελφαὶ συγκαταβατικώτερον τῶν κακούργων, ἐνεκατέστησαν τοὺς γέροντας εἰς τὸ καλλίτερον δωμάτιον καὶ ἔλαβον δι' ἑαυτὰς τὸ χεῖρον, ἀναμένονσαι ἡμέρας βελτίονας. Ἡ φυλακὴ κτισθεῖσα διὰ ποινικοῦ σκοποῦ, εἶχε θύρας ἀνοιγούσας ἔξωθεν καὶ μὴ κλειομένας ἔσωθεν. Χρήματα δὲν εἶχον πρὸς τροποποίησιν τῶν κλειθρῶν, ἐπὶ πολλὰς δὲ νύκτας καὶ πολλοὺς μῆνας ἐκοιμήθησαν μεθ' ἑαυτὰς ἀνοικτάς. Ἐπὶ ἐν περὶ οὗτος ἔζυγον εἰς τὸ δεσπομωτήριον ἐκεῖνο, ἀλλ' ἡ πόλις Δινάν αἰσχύνην αἰσθανομένη ἐπὶ τῇ τριαυτῇ καταστάσει, ἔπαυσε τέλος αὐτὴν δι' ἀρθῶναι δωρεῶν.

Ἐκεῖνοι οἴκτινες ὑπὸ θρησκευτικοῦ πρᾶστυρόμενοι ζήλου καὶ ὑπὸ τῆς πίστεως ἐμφοροῦμενοι ὁρῶσιν ὀλοφύχως πρὸς ἀγαθὴν τινα πρᾶξιν, μὴ ἐξετάζοντες ἐὰν δύναται νὰ ἐπιτύχωσιν, ἀλλ' ὅμως ἐπιτυγχάνουσι, πιστεύουσι βεβαίως ὅτι ἡ θεὸς Πρόνοια τοὺς προστατεύει, τοὺς ὀδηγεῖ καὶ ἐξασφαλίζει τὴν ἐπιτυχίαν των, τῇ ἀληθείᾳ δὲ δὲν ἔχουσιν ἄδικον· διότι ἐὰν ποτε τὸ ρῆτόν « Βοήθει σαυτὸν » καὶ ὁ Θεὸς σὲ βοηθήσει » ἐπραγματοποιήθη, τοῦτο συνέβη εἰς τὸ

Ἴδρυμα τῶν Μικρῶν Ἀδελφῶν τῶν Ἀπόρων, ὅπου ἐδυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν τὰ πάντα ὡς μετέχοντα τοῦ θύμικτος, ἐὰν δὲν ἐγνώσκωμεν τί δύναται νὰ κατορθώσῃ ἡ ὑψηλοφροσύνῃ ὑπηρετούμενῃ ὑπὸ θελήσειως ἀκαταπονήτου. Ἡ δύναμις ἀμετατρέπτου τινὸς ιδέας εἶνε ἀήττητος ὁσάκις σκοπὸν ἔχει μόνον τὸ ἀγαθὸν καὶ περιφρονεῖ τῆς κοινωνίας τὰς μικρολόγους ἐθιμοτυπίας. Ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἰδρύσεως τῶν διαφόρων καταστημάτων, ἐν οἷς αἱ Μικραὶ Ἀδελφαὶ τῶν ἀπόρων ἐφαρμύζουσι τὴν μεγάλην χριστιανικὴν ἀρχὴν « Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους », ὑπάρχει γεγονός, τὸ ὁποῖον κάλλιον παντὸς συλλογισμοῦ ἀποδεικνύει τὴν πίστιν, δι' ἧς ἐμφοροῦνται αἱ ἀπλαῖ ἐκείναι, ἀλλ' ἔξοχοι γυναῖκες. Τῷ 1849 ὁ ἀββᾶς Le Pailleur εὐρίσκειτο ἐν Νάντη μετὰ τῆς Μαρίας Θερεσίας, πρώτης βοηθοῦ τῆς γενικῆς ἡγουμένης. Ἐπρόκειτο νὰ ἰδρῦσωσιν ἄστυλον γερόντων ἐν τῇ πρωτεύουσῃ ταύτῃ τοῦ Κάτω-Λεϊγῆρος. Ἐνεκα δυσχερείας τινὸς ἢ βραδύτητος τῶν ἀρχῶν δὲν τοῖς ἐδίδοτο ἡ ἄδεια, ἣν εἶχον ζητήσαι πρὸς ἰδρῦσιν τοῦ ἀγαθοεργοῦ καταστήματος. Ὁ ἀββᾶς, μὴ δυνάμενος νὰ περιμένῃ ἐπὶ πλέον, ἐνεχείρισεν εἴκοσι φράγκα εἰς τὴν Μαρίαν Θερεσίαν καὶ τῇ εἶπε· « Τέκνον μου, θὰ ἐπανέλθω μετὰ τρεῖς μῆνας· ἐπιθυμῶ νὰ εὕρω παρὰ σοὶ πολλοὺς γέροντας ». Μετὰ τὰ παρέλευσιν εἴκοσιν ἡμερῶν ἡ ἀναμενομένη ἄδεια ἦλθε τέλος, ἀλλ' ἦτο κενός. Ἡ Μαρία Θερεσία δὲν εἶχε πλέον εἰμὴ 4 φράγκα. Καὶ μετὰ αὐτὰ προσέβη μόνῃ εἰς τὴν ἐπιχειρήσιν. Τρεῖς μῆνας ἔπειτα ὁ ἀββᾶς Le Pailleur ἐπληθύνθη, εὗρε δὲ δωμάτιον παρασκευασθὲν δι' αὐτὸν ἐντὸς οἰκίας, ἐν ἣ ἡ Μαρία Θερεσία περιέθαλπε 40 γέροντας. Ὁ ἀββᾶς ἀντὶ συγχαρητηρίων, τῇ εἶπε· « Πρέπει νὰ ἐξακολουθήσῃς ».

Ἡ Ἰωάννα Ἰουγάν, ἡ πρώτη ἐραπίστρια, ἀπέθανε τὴν 20 Αὐγούστου 1879. Ἡ πρεσβυτίς, ἣν πρώτην παρέλαθεν, ἔγινε λεγῶν. Ὁ ἀββᾶς Le Pailleur, προβαθρῶς μὲν τὴν ἡλικίαν, ἀλλὰ διευθύνων πᾶντοτε τὸ Ἴδρυμα, τοῦ ὁποίου εἶνε ὁ ἐν πνεύματι πατήρ, ἄπειρον βεβαίως αἰσθάνεται εὐγνωμοσύνην ἐνθυμούμενος τὸ ἐν Σαιν-Σερβῶν ὑπερῶν, καὶ βλέπων τί ἔγεινε τὸ Ἴδρυμα, τὸ ὁποῖον ἔθεμελίωσε. Τὸ Ἴδρυμα τοῦτο ἔχει τὴν σήμερον (1 Ἰανουαρίου 1883) σχολεῖον προεξασκήσεως, ἐν ᾧ αἱ δόκιμοι διδάσκονται νὰ περιθάλπωσι καὶ ν' ἀγαπῶσι τοὺς γέροντας, ἀριθμῶν δὲ ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ 217 καταστήματα ἐπρέχοντα ἄστυλον εἰς πλείονας τῶν 25,000 ἐνδεδῶν, ὑπηρετούμενων ὑπὸ 3000 μοναχῶν.

(Ἐπεται συνέχεια).

(Μετάφρασις ΕΛΙΣΣΗΣ Σ. ΣΟΥΡΕΟΥ).

Ὁ πλουσιώτατος κάτοικος τῆς ὑψηλίου εὐρίσκειται, κατ' ἀγγλικὰ φύλλα, ἐπὶ τῆς νεωτάτης τῶν ἡπείρων, τῆς Αὐστραλίας, καλεῖται δὲ λόρδος Ρουπετσοῦδ. Ἡ περιουσία του ὑπολογίζεται εἰς ἐν δισεκατομμύριον φράγκων, πολλαπλασιάζεται δὲ μετὰ τεραστίας τάχτητος. Παρὰ τοῦ πατρὸς του ἐκληρονόμησεν ἀπεράντους ἐκτάσεις γῆς μεθ' ἑκατομμυρίων βοῶν καὶ προβάτων, τὸ δὲ μέγαρόν του ἐν Μελβούρνη φημίζεται ὡς τὸ μεγαλοπρεπέστατον πάντων τῶν ἐπὶ γῆς, ἔχον ἄξιαν εἰκοσὶν ἑκατομμυρίων.